



# Prometheus

Et månedligt nyhedsbrev fra Schiller Institutet

årgang 18 nr. 1

januar 2006

## STORE OG SMÅ FORSKELLE

*Man gør altid klogt i at studere det, der står skrevet med småt på bagsiden af kontrakten. Det kan mange forsikringstagere, husejere og anpartshavere skrive under på. Samme princip gør sig også gældende i den politiske verden. Det har millioner af amerikanere bitterligt måttet sande. De undrer sig i dag over, hvad det var, de overså, da de to gange i træk valgte og genvalgte en regering, der åbenlyst har store vanskeligheder med at respektere de helt basale politiske spilleregler og retsprincipper.*

*Men der var faktisk én, som havde nærlæst den politiske varedeklaration på ryggen af det neokonservative politiske netværk, vicepræsident Dick Cheney trak med ind i George W. Bush's regering. Det var den fhv. demokratiske præsidentkandidat Lyndon LaRouche. Allerede den 3. januar 2001, altså inden Bush-regeringen formelt var tiltrådt, advarede han på en konference i Washington om, at den kommende regering ville blive domineret af tilhængere af den nazistiske retsfilosof Carl Schmitt. En hel hær af jurister og embedsmænd fra det sydstatskonservative selskab The Federalist Society stod klar til at sætte sig på taburetterne. Og de havde alle studeret hr. Schmitts tanker i værker som: »Det politiske Begreb« eller »Politisk Teologi«.*

*Ifølge Schmitts forskruede »politiske teologi«, er det »undtagelsestilstanden«, der skaber den sande politiske leder. Derfor kunne verden forvente en eller anden form for »Rigsdagsbrand«, advarede LaRouche. Og den kom som bekendt den 11. september samme år. Alt, der siden fulgte, med omfattende tortur af retsløse »ulovlige kombattanter«, hemmelige fængsler, vilkårlig kidnapning af almindelige civile rundt om i verden og aflytning og overvågning af almindelige amerikanere uden retskendelse, har været i fuld overensstemmelse med Carl Schmitts politiske visioner.*

*Om ikke ret længe skal USA i gang med at genoplive sin sønderknuste produktionssektor. Det vil kræve massive investeringer i moderne infrastruktur. Men her er det atter vigtigt at nærlæse de små detaljer. Når Lyndon LaRouche foreslår udgravningen af et storstilet nordamerikansk vandvejsprojekt og omlægningen af hele den amerikanske automobilindustri, så den kan indgå i opbygningen af et landsdækkende net af superhurtige magnetvævetogslinier, er det overordnede formål at højne levestandarden og fremme det almene vel. Når bankmanden Felix Rohatyn taler om etableringen af et nyt investeringsselskab, der skal målrettes til store offentlige anlægsarbejder, er formålet at skabe nye investerings- og spekulationsmuligheder for den private finanssektor. Gør det nogen forskel? Ja, det gør! De to indfaldsvinkler har ikke samme menneskesyn! Og forskellen er til at føle på. Det var den også i 30'erne. Præsident Franklin D. Roosevelts »New Deal« havde intet til fælles med Hitlers motorveje. Det er værd at huske for fremtiden.*

## RIGSRETSSAG RYKKER NÆRMERE

Den **16. december 2005** kan i fremtidens historiebøger få prædikatet »begyndelsen til enden på **George W. Bush**' og **Dick Cheneys** regime«. Dagen blev indledt med en omfattende forsidehistorie i avisen *The New York Times*, der afslørede, at præsident George W. Bush tilbage i **foråret 2002** havde underskrevet et dekret, der tillod den amerikanske efterretnings- og overvågningstjeneste **National Security Agency, NSA**, at aflytte udenrigs- og indenrigstelefon-samtaler, uden først at have indhentet en dommerkendelse, som den amerikanske lovgivning udtrykkeligt kræver. Ifølge *The New York Times* har NSA, under direkte ledelse af vicepræsident Dick Cheney, overvåget hundredvis af telefonsamtaler og e-mailmeddelelser uden tilladelse fra den særdomstol, **FISA-retten**, som alle amerikanske myndigheder ellers skal henvende sig til, hvis de ønsker at overvåge amerikanske statsborgere på amerikansk jord. **FISA, Foreign Intelligence Surveillance Act**, er navnet på den lovning, som blev vedtaget i **1978** for at forhindre en gentagelse af den groteske telefonaflytning af alt og alle, som præsident **Richard Nixon** og udenrigsminister **Henry Kissinger** foretog i begyndelsen af **70'erne**. Dengang, som nu, blev aflytningerne iværksat med henvisning til »statens sikkerhed«.

Artiklen i *The New York Times* sendte chokbølger gennem den amerikanske hovedstad, **Washington**. Formanden for **Senatets Retsudvalg**, republikaneren **Arlen Specter**, kaldte aflytningsoperationen »forkert, helt og aldeles forkert« og bebudede en retsudvalgshøring om sagen som første punkt på dagsordenen i **2006**. Og i løbet af dagen kom afsløringerne til at gribe direkte ind i den politiske proces. Netop den **16. december** skulle **Repræsentanternes Hus** behandle senator **John McCains** lovforslag om et totalt forbud imod enhver form for tortur, som Senatet, trods indædt modstand fra vicepræsident Cheney, havde vedtaget med et overvældende flertal på **90** mod **9**. Samtidig skulle Senatet stemme om en forlængelse af den anti-terrorlovgivning, »**The Patriot Act**«, som Bush-regeringen fik vedtaget umiddelbart efter terrorangrebene i **New York** og **Washington**, den **11. september 2001**. Med sine vidtrækkende indgreb i den almindelige amerikaners retssikkerhed var anti-terrorlovgivningen kontroversiel fra begyndelsen, og kun indtrængende forsikringer fra Bush-regeringen om, at loven ikke ville blive misbrugt, sikrede dens oprindelige vedtagelse, der dog, til vicepræsident Cheneys store fortrydelse, blev gjort tidsbegrænset.

Efter en ophidset debat, der var stærkt præget af samme dags afsløringer af Bush-regeringens ulovlige aflytninger af almindelige amerikaneres telefonsamtaler, vedtog Repræsentanternes Hus, med et rungende flertal på **308** mod **122**, John McCains forbud mod tortur. Samtidig nægtede et tværpolitisk flertal i Senatet, trods nattelange forhandlinger, at godkende en forlængelse af anti-terrorlovgivningen. Først nogle dage senere blev en midlertidig forlængelse på **60 dage** vedtaget, men ved behandlingen i Repræsentanternes Hus blev forlængelsen skåret ned til **30 dage**. »**The Patriot Act**« udløber nu officielt den **4. februar**.

Den **17. december** indrømmede præsident Bush under sin ugentlige radiotale, at han »mere end **30 gange**« havde fornyet sit præsidentdekret om aflytning af amerikanske statsborgere og forsikrede, at han også vil gøre det i fremtiden »for at redde amerikanske liv«. Ikke ét ord om lovlig-

heden af aflytningsprogrammet, og ikke ét ord om, hvorfor regeringen ikke bare benyttede sig af FISA-domstolen til at skaffe de nødvendige dommerkendelser. En procedure, der i hastesager, kan gennemføres på få minutter.

Svaret på det spørgsmål kom den **20. december** under en samtale mellem vicepræsident Dick Cheney og en håndfuld journalister ombord på vicepræsidentens fly, »**Air Force Two**«. Her sagde Cheney bl.a.: »**Watergate**, og mange af de ting, der omgav **Watergate** og **Vietnam**, begge i **1970'erne**, var efter min mening med til at undergrave den autoritet, som en præsident behøver for at være effektiv, især hvad angår nationens sikkerhed. USA's præsident har, i særdeleshed i disse tider ..., behov for at have sine forfatningsmæssige beføjelser usvækket i udøvelsen af politisk lederskab med hensyn til national sikkerhed. ... Jeg er tilhænger af en stærk, robust udøvende autoritet, og jeg mener, at den verden vi lever i, kræver det. Jeg vil påstå, at de tiltag, vi har foretaget, er aldeles passende og i overensstemmelse med præsidentens forfatningsmæssige beføjelser«.

Bush-regeringen omgik altså, med Cheneys egne ord, helt bevidst FISA-loven fra **1978**, fordi den – altså loven – efter vicepræsidentens mening har svækket præsidentens »forfatningsmæssige beføjelser«.

I en leder i det præstige fyldte finansmagasin *Barron's Magazine* den **26. december**, påpegede redaktør **Thomas Dolan**, at det ifølge **Artikel II i Den amerikanske Forfatning** er præsidentens vigtigste opgave at sikre, at landets love respekteres – også de love, som måtte lægge begrænsninger for den udøvende magt. »Bevidst tilsidesættelse af en lov er i værste fald grundlag for en rigsretssag«, skrev redaktør Dolan, som opfordrede de medlemmer af Repræsentanternes Hus' retsudvalg, som i sin tid havde så travlt med at føre rigsretssag imod præsident **Bill Clinton**, fordi han havde haft sex under skrivebordet i **Det ovale Værelse**, til at tage et alvorligt kik på sagen om uautoriseret telefonaflytning af almindelig borgere. Også den ærkekonervative avis *The Washington Times* bragte den **28. december** en kronik, der i direkte vendinger opfordrede Kongressen til at true præsidenten med rigsretssag, hvis han ikke øjeblikkeligt stopper de ulovlige telefonaflytninger. Kronikken var skrevet af **Bruce Fein**, der i **80'erne** var ansat i det amerikanske justitsministerium under præsident **Ronald Reagan**.

Og de første skridt til en eventuel rigsretssag imod både vicepræsident Cheney og præsident Bush er under forberedelse i Repræsentanternes Hus. I slutningen af december fremlagde **John Conyers**, demokratisk medlem fra **Michigan**, tre resolutionsforslag, der indeholdt mistillidserklæringer til henholdsvis vicepræsident Cheney og præsident Bush, i den rækkefølge, og et forslag om nedsættelse af et særligt undersøgelsesudvalg med ret til vidneindkaldelse, der skal efterforske eventuelle lovbrud, begået af præsident George W. Bush' administration. Sammen med resolutionsforslagene fremlagde John Conyers en **200-siders** rapport med titlen: »*Forfatningen i Krise*«, der opsummerer alle de områder, hvor Bush-regeringen er under anklage for at have brudt den amerikanske lovgivning. Den dækker alt fra misinformation om krigen imod Irak, falsk vidnesbyrd overfor Kongressen og misbrug af offentlige midler til rapporter om kidnapninger og tortur af terrormistænkte rundt om på kloden.

Afsløringerne af telefonaflytninger af almindelige amerikanske statsborgere uden retskendelse og vicepræsident

Cheneys og præsident Bush' hårdnakkede forsvar heraf har rystet de folkevalgte politikere i Kongressen, både demokrater og republikanere. Flere af dem har meddelt, at de har i sinde at tage spørgsmålet op med deres vælgere på de borgermøder, som de fleste amerikanske politikere afholder med jævne mellemrum. Og den **5. januar** fik de to demokratiske medlemmer af Repræsentanternes Hus, **James Moran** og **John Murtha**, en forsmag på stemningen i den amerikanske befolkning, da de afholdt et fælles borgermøde i **Arlington**, Virginia, lige uden for Washington. Mere end **1.000** vælgere mødte op og forsøgte at klemme sig ind i en sal med kun **450** siddepladser. En delegation fra **LaRouches Ungdomsbevægelse, LYM**, uddelte kampagnemateriale, mens de højlydt opfordrede til rigsretssag med vicepræsident Cheney. Reaktionen fra de fremmødte var overvældende positiv, og selv om James Moran forsøgte at tale uden om spørgsmålet om en rigsretssag, var kravet fra tilhørerne ubønhørligt. Det samme var tilfældet på et mindre borgermøde i **Boston, Massachusetts**, hvor deltagerne kontant og direkte fortalte det demokratiske kongresmedlem **Marty Meehan**, at han må udvise »større mod« i spørgsmålet om en rigsretssag.

Da den fhv. demokratiske præsidentkandidat **Lyndon LaRouche** blev underrettet om stemningen på de første borgermøder efter afsløringerne af de ulovlige telefonaflytninger, havde han følgende korte kommentar: »Det, du fortæller mig, er, at den amerikanske befolkning, som i modsætning til en stor del af landene i **Europa** aldrig har troet på fascisme, har fanget lugten af nazisme indenfor den nuværende regering. Og i deres hoveder er der en ide om, at »den vej skal vi ikke ned ad«. Folk fortæller deres kongresmedlemmer: »Vi ønsker ikke at leve under fascisme«. Læg lige mærke til det, **Rohatyn** (se næste artikel -red.). Vi ønsker en rigsretssag. Befolkningen vil ikke kapitulere overfor fascismen som europæerne gjorde i **30'erne**.«

### »FORFATNINGSSIKRET DIKTATUR«

Den **30. december** underskrev præsident **George W. Bush** forsvarsbudgettet for **2006**, der indeholdt en tillægslov, som forbyder alle amerikanske myndigheder at udsætte fanger for »grusom, umenneskelig og degraderende behandling« både »her og i udlandet«. Det var senator **John McCains** meget omtalte lovforslag imod tortur. Men præsident Bush udsendte samtidig en erklæring om, at han havde til hensigt at fortolke loven »på en måde, der er i overensstemmelse med præsidentens forfatningsmæssige bemyndigelse til som øverstbefalende at kontrollere den eneudøvende magt og i overensstemmelse med de forfatningsmæssige begrænsninger af den dømmende magt«, alt sammen med det mål »at beskytte den amerikanske befolkning imod flere terrorangreb«. Med andre ord, Bush-regeringen har ikke i sinde at følge **Kongressens** forbud imod tortur.

Præsident Bush' fortolkningserklæring skabte stort røre i den amerikanske offentlighed. Og til alles forundring fandt de amerikanske medier frem til, at præsident Bush faktisk har udsendt lignende fortolkningserklæringer sammen med samtlige love af betydning, han har underskrevet i sin embedsperiode, uden nogen egentlig har bemærket det. Traditionen med disse fortolkningserklæringer startede tilbage i **1986**, under præsident **Ronald Reagan**, og fortsatte under præsidenterne **George Bush** og **Bill Clinton**. Men mens forgængerne begrænsede deres særlige lovfortolknings til henholds-

vis **71** love under Reagan, **146** under Bush-senior og **104** under Bill Clinton, har præsident George W. Bush allerede påberåbt sig retten til egen fortolkning af loven mere end **500** gange. Og hver eneste gang er det sket med henvisning til »præsidentens forfatningsmæssige bemyndigelse« og i mere end **100** tilfælde med den særlige formulering: »eneudøvende magt«, på amerikansk »unitary executive branch«.

Forestillingen om, at **USA's** præsident har bemyndigelse til egenhændigt at fortolke de love, Kongressen vedtager, blev i sin tid fremlagt i et memo til præsident Roland Reagan, skrevet af hans juridiske rådgiver, **Samuel A. Alito Jr.** Samme Alito er i dag dommer ved appelretten i **Philadelphia** og præsident Bush' kandidat til det ledige sæde i **Den amerikanske Højesteret**. En post, der vil blive tungen på vægtskålen for den samlede Højesterets holdning til en lang række emner som abort, borgerrettigheder og selvfølgelig regeringens selvpåtaget rolle som »eneudøvende magt«. Hvad det sidste angår, deler dommer Alito sine holdninger med den hårde kerne af jurister i **Det hvide Hus**, dvs. præsidentens juridiske rådgiver, **Alberto Gonzales**, dennes vicerådgiver **Timothy E. Flannigan**, vicepræsident **Cheneys** nuværende stabschef og mangeårige juridiske rådgiver, **David S. Addington**, og forsvarsministeriets vicerådgiver **John C. Yoo**, der høstede berømmelse for sit memorandum til forsvarsminister **Donald Rumsfeld**, i hvilket han gjorde gældende, at torturen i **Abu Ghraib-fængslet** var fuld lovlig.

Det er fra denne magtfulde kreds af jurister, at Bush-regeringen hentede sit juridiske grundlag for et militært angreb på **Irak**, uden forudgående tilladelse fra **FN**. Det var fra samme kreds, man fik det juridiske grundlag til at kidnappe og indfange terrormistænkte og »ulovlige kompetanter« overalt på kloden, transportere dem til hemmelige fængsler, indespærre dem på ubestemt tid uden dommerkendelse, og uden kontrol fra nationale eller internationale myndigheder og organisationer som f.eks. **Røde Kors**. Og det var altså fra samme kreds, man fik den juridiske godkendelse til at bryde **FISA-loven** fra **1978** og iværksætte en omfattende telefonaflytning af den amerikanske befolkning. Alt sammen baseret på en forestilling om, at **Den amerikanske Forfatning** tildeler regeringen i Det hvide Hus en rolle som ikke bare »udøvende magt«, men »eneudøvende magt«, i særdeleshed i krise- og krigstider.

Hvor kommer disse forestillinger fra? Joh, de kommer såmænd fra ingen ringere end **Carl Schmitt (1888-1985)**, det tyske nazistpartis »kronjurist«. Ifølge professor **Scott Horton** fra **Columbia Universitet** i **New York**, der også er formand for **Juristforbundets Lovkomité**, kan man ganske enkelt erstatte Bush-regeringens forestillinger om »eneudøvende magt« med Carl Schmidts berygtede »**Führerprinsip**«. Og det skal tages helt bogstaveligt. Stort set alle de ledende jurister i Det hvide Hus og de øvrige regeringskontorer er medlemmer af et selskab, der blev dannet i de juridiske fakulteter på **Chicago Universitet** og **Yale Universitet** i **1982**, kaldet **The Federalist Society**. Med en ærkekonservativ forkærlighed for sydstaternes konføderation spillede **The Federalist Society** op gennem **80'erne** og **90'erne** en nøglerolle i opblomstringen af studierne af Carl Schmidts juridiske teorier på de amerikanske lærestalter. I **sommeren 2004** påpegede forfatningseksperter **Sanford V. Levinson**, der er professor i både jura og statsvidenskab på **Texas Universitet**, i en artikel i **Det amerikanske Viden-**

skabernes Akademi's tidsskrift *Daedalus*, at mens de fleste analytikere har peget på de neokonservatives guru, den tyskfødte filosofiprofessor ved **Chicago Universitet**, **Leo Strauss**, som Bush-regeringens politiske ledestjerne (se også *Agro-Nyt*, maj og juli '03), så er det mere sandsynligt, at det er Carl Schmitt, der har rollen som regeringens »grå eminence«, i hvert fald hvad anklagerne om tortur angår.

Alt dette var den amerikanske befolkning faktisk advaret om, allerede inden Bush-regeringen blev indsat den **20. januar, 2001**. På en konference i **Washington** den **3. januar, 2001**, der blev transmitteret »live« over Internettet, advarede **Lyndon LaRouche** om, at med nomineringen af **John Ashcroft**, ledende medlem af The Federalist Society med tætte personlige forbindelser til **Ku Klux Klan**, til justitsminister, havde den indkommende Bush-regering sendt et tydeligt signal om hvilke politiske arbejdsmetoder, den ville benytte sig af. LaRouche gjorde det klart, at de demokratiske medlemmer af Kongressen måtte gå i spidsen for at afværge udnævnelsen af Ashcroft, ellers ville Kongressen under Bush-regeringen blive reduceret til ingenting (hvilket faktisk blev tilfældet under hele den første embedsperiode -red.).

LaRouche sagde: »Dette minder i høj grad om det, **Tyskland** gjorde den **28. februar, 1933**, da den berømte »**Notverordning**«, nødforordning, blev udstedt. Husk på, at det skete umiddelbart efter **Rigsdagsbranden**, en operation iværksat af **Göring**, som på det tidspunkt var ministerpræsident i **Preussen**. I den forbindelse udstedte man så, i overensstemmelse med forfatningsregler udarbejdet af Carl Schmitt, en af Tysklands mest berømte pro-nazistiske jurister, en nødforordning, der ifølge Schmitts doktrin gav staten magt til at afgøre, hvilke dele af dens egen befolkning der måtte anses for at være fjender og magt til frit at fængsle dem. Og udrydde dem. Dette var diktaturet.«

LaRouche fortsatte: »Man kommer til at se noget, der minder om et naziregime. Måske ikke på overfladen i første omgang. Det, der kommer, er en regering, der ikke kan få sin lovgivning igennem. Og hvordan bærer en regering, der ikke kan få nogen lovgivning af betydning igennem, sig ad med at regere under en krise? Den regerer, som man har set i hvert eneste historiske fortilfælde, ved hjælp af det, man kalder krisestyring. Med andre ord, som det var tilfældet med Rigsdagsbranden i Tyskland.«

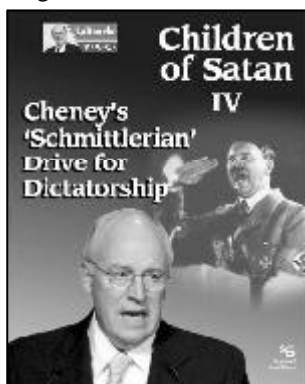
»Det, vi får at se, med en frustreret Bush-regering, hvis den bliver opsat på at undgå modstand, vil være krisestyring. Med former for særlig krigsførelse styret af den hemmelige del af regeringen, hemmelige politienheder, som vil starte provokationer, der vil blive brugt til, med krisestyring som undskyldning, at indføre diktatorisk magt. Rundt om i verden vil der blusse små krige op, som Bush-regeringen vil reagere på, ved hjælp af krisestyringsprovokationer.«

Alt dette sagde LaRouche i **januar 2001**, altså inden Bush-regeringen tiltrådte. Den **11. september, 2001**, kom så »Rigsdagbranden«, og vor tids »Göring«, vicepræsident Dick

Cheney, stod klar til at udnytte situationen. Siden **1992** havde han arbejdet intenst på en omlægning af den amerikanske militærdoktrin, så **USA** nemmere kunne gribe til militærmagt uden om det internationale samfund. Siden **1996** havde han åbent arbejdet for en amerikansk invasion af Irak for at afsætte **Saddam Hussein**, og lige siden **Watergate** i **1974** havde han drømt om at genetablere det amerikanske præsident-

embedes »robuste autoritet«, dens »eneudøvende magtbeføjelser«, så det er statslederen, der tolker og sætter lovene. Ja, faktisk så er han loven, hvis man nærlæser Carl Schmitt. Det kaldes på tysk: »Führerprinzip«.

*Prometheus'* samarbejdspartner *Executive Intelligence Review*, *EIR*, offentliggjorde den **2. januar**, en serie baggrundsartikler om Carl Schmitts indflydelse på kredsen omkring vicepræsident Dick Cheney (kan bestilles på tlf.: **35 43 00 33**). Artiklerne danner desuden grundlaget for en politisk pamflet, »*The Children of*



*Satan IV*«, som **LaRouches Ungdomsbevægelse** har omdelt overalt i Washington (kan læses på: [www.larouchepac.com](http://www.larouchepac.com), hvor også LaRouches webcast fra den **11. januar** kan ses).

Den **13. december** offentliggjorde *The Washington Post* en artikel med den lokkende overskrift: »*Det er tid til at genopbygge Amerika: En plan for at investere mere – og klogt – i vores forfaldne infrastruktur*«. Artiklen var skrevet af **Felix Rohatyn**, fhv. amerikansk ambassadør og bestyrelsesformand for investeringsbanken **Lazard Frères**, og **Warren Rudman**, republikansk senator fra **New Hampshire**. Hovedpunktet var et forslag om oprettelsen af et nyt privat investeringselskab, **NIC**, til finansiering af offentlige anlægsarbejder. Indlægget var tydeligvis et modspil til den voksende interesse i **Det demokratiske Parti** for Lyndon LaRouches forslag om en genoplivning af **Franklin D. Roosevelts** »**New Deal**«, som bl.a. kom til udtryk i mindretalsleder **Nancy Pelosi**s tale i **Boston** den **2. december** (se også *Prometheus*, dec. '05). Og LaRouche advarede i en udtalelse den **18. december** i skarpe vendinger om, at Rohatyns forslag i virkeligheden er en slet skjult udgave af den fascistiske model fra **Europa i 30'erne**, som stod i direkte modsætning til Roosevelts genopbygningspolitik.

Det er heller ikke noget tilfælde. Felix Rohatyn var som bestyrelsesmedlem i telefonselskabet **ITT** dybt involveret i **George P. Schulz'** og **Henry Kissingers** »**Operation Condor**«, der bragte general **Augusto Pinochet** til magten i **Chile** ved et kup den **11. september 1973**. Den juridiske arkitekt bag Pinochets brutale diktatur var **Jaime Guzmán Erázuiz**, en åben beundrer af Carl Schmitt. Det var Henry Kissinger også. Som redaktør af det politiske kvartalstidsskrift *Confluence* tilbød han i **1953** Carl Schmitt en post i redaktionen. På det tidspunkt var Schmitt afskåret fra at undervise, fordi han nægtede at underskrive »afnazifiserings-eden«.

Desværre har vi ikke plads til også at gennemgå skandalerne omkring mafialobbyisten **Abramoff** og hans forbindelser til **Tom Delay** og Cheneys magtapparat, men sagaen fortsætter med sikkerhed. Hold øje med *Prometheus*.

*Prometheus* udgives hver måned af **Schiller Institut**et, Sankt Knuds Vej 11 kld., 1903 Frederiksberg, tlf: 35 43 00 33, Giro 564-8408, si@schillerinstitut.dk, [www.schillerinstitut.dk](http://www.schillerinstitut.dk). *Prometheus* er en videreførelse af **Agro-Nyt**, som udkom fra marts 1989 til oktober 2004. Redaktion: Poul Rasmussen (ansvh.), Tom Gillesberg, Percy Rosell og Executive Intelligence Review News Service. Abonnement: 1 år: 2.000 kr. – 6 mdr.: 1.000 kr. – 3 mdr.: 600 kr. Eftertryk kun tilladt med kildeangivelse.

ISSN: 1604-2840 Eget tryk